

РЕШЕНИЕ

№ 583

гр. София, 12.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на дванадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Ивайло Младенов
Светлин Михайлов

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивайло Младенов Въззивно търговско дело № 20211001000740 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Карта“ЕООД, чрез пълномощника му адв. М., срещу решение № 260383 от 5.03.2021 г., пост. по т.д.№ 349/2020 г. на Софийския градски съд, VI т.о., 5 състав в частта, с която по иск с правно основание чл. 95 от ЗАПСП жалбоподателят е осъден да заплати на Н. Т., гражданин на Ф. Р. Германия, гр. ***, сумата от 3285.29 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени вследствие нарушаване на авторските му права върху фотографията „Градините от моста“, снимана в Сингапур, разгласена в авторския сайт на ищеца на 9.12.2017 г., извършено чрез публикуването ѝ в сайта *** с цел предлагане на екскурзии до Сингапур и онагледяване на маршрута на съответните пътувания, а по иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - сумата от 237.16 лв., представляваща обезщетение за забава, начислено върху главницата от 2865.29 лв., дължимо за периода 22.04.2019 г. до 13.02.2020 г. По делото е подадена и насрещна въззивна жалба на Н. Т., чрез пълномощника му адв. Г., против решението в частта, с която искът по чл. 95 от ЗАПСП за присъждане

на обезщетение за имуществени вреди е отхвърлен за разликата над сумата от 2865.29 лв. до пълния предявен размер от 8 594.94 лв., както и изцяло за обезщетението, претендирано за понесените от ищеца неимуществени вреди до предявения размер от 500 лв.

Във въззивната жалба на „Карта“ЕООД се твърди, че от събраните по делото доказателства не се установява авторството на ищеца върху процесната фотография, както и нейното използване от жалбоподателя-ответник, като съдът не е съобразил представените доказателства, от които се установява, че същата е публикувана в „хиляди интернет страници и сайтове“ и множество лица си приписват авторство ѝ, по същия начин, както ищецът. С позоваване на съдебната практика е наведен довод, че първоинстанционният съд не е взел предвид, че нотариално завереното заснемане [на електронен интернет сайт] от компютърен екран е негодно доказателство. Поддържа се, че ищецът не е ангажирал доказателства за начина на работа на архиватора „Уейбек машин“ (Wayback Machine) и дали възпроизведеното от него екранно заснемане е годно доказателство, доколкото самият ищец твърди, че той не визуализира данни в реално време, а възпроизвежда архивни данни, които понастоящем не са налични в интернет пространството. Наведен е довод, че процесната снимка е достъпна за свободно обществено ползване на множество сайтове, в някои от които като нейни автори са посочени други лица. Твърди се, че поради това, дори хипотетично да се приеме, че ответникът е ползвал процесната снимка на сайта си, следва да намери приложение разпоредбата чл. 24, ал. 1, т. 1 от ЗАПСП относно случаите на разрешено свободно използване на произведение без заплащане на възнаграждение на конкретен носител на авторско право върху фотографските произведения. Изложено е, че при наличие на множество уеб сайтове в интернет пространството, на които се намират процесната фотография за свободно ползване и възпроизвеждане по електронен път и без индикация за носителя на авторското право върху нея, а в някои от тях - с посочено авторство на други лица, не може да се обоснове отговорността на ответното дружество по реда на чл. 95 от ЗАПСП за ползване на тези фотографски произведения за рекламни кампании във връзка с организирани туристически пътувания, тъй като в онлайн пространството тя няма ясно посочен автор и е в режим на свободно разпространение. Посочено е, че ищецът не е представил подробно описаните във въззивната жалба файлове,

създадени при изготвянето на фотографията със съответното заснемащо устройство, съдържащи данни за марката, модела и серийния номер на използвания фотоапарат и за времето на заснемане на изображението, поради което липсват доказателства, че именно ищецът е автор на фотографията. Наведен е довод, че първоинстанционният съд не е съобразил трайната съдебна практика, че нотариално завереното заснемане [на интернет съдържание] от компютърен екран е негодно доказателство, тъй като компетентността на нотариуса за удостоверяване на факти е ограничена до посочените в чл. 593 от ГПК обстоятелства, извън които удостоверяването на други такива е недопустимо.

Направено е искане за отмяна на решението в обжалваната му част и за постановяване на друго, с което исквете да бъдат отхвърлени.

Въззиваемият Н. Т. оспорва въззивната жалба.

В писмения отговор, депозиран по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК, чрез пълномощника му адв. Г., се твърди, че като не е приложил последиците на чл. 161 от ГПК, съдът не е нарушил съдопроизводствените правила, тъй като предвид обстоятелството, че ищецът не пребивава в България, неговото призоваване за да бъде разпитан по реда на чл. 176 от ГПК би представлявало злоупотреба с процесуални права, а фактите, които жалбоподателят желае да се приемат за доказани, съгласно чл. 161 от ГПК са ирелевантни за правния спор. Оспорва като неоснователно възражението на ответника, заявено по линия на обратното доказване, че и друго лице е посочено като автор на процесната фотография, с довода, че представените към становището му доказателства не наподобяват процесното изображение и не посочват друго лице като автор на същото изображение. Оспорен е доводът на жалбоподателя-ответник, че представеният с исковата молба нотариален препис от сайта на ответното дружество е негодно доказателствено средство. Поддържа се, че нотариусът не е заверил самата фотография, а факта на нейното разположение на сайта на дружеството и доколкото публикацията е извършена от собственика на сайта, този акт може да се тълкува или като волеизявление за публикуване, или като свидетелстващо волеизявление за факта на ползване чрез публикуване на точно определен адрес. Посочено е, че дори да се приеме, че фотографията не съдържа изявление, процесният „нотариален препис“ [извършеното нотариално действие] представлява

удостоверяване на препис от документ, по смисъла на чл. 591 от ГПК, като са изложени съображения, че няма пречка в рамките на нотариалното производство да се удостоверяват преписи от всякакви документи, в това число от електронни такива, вкл. и фотографии. Ищецът счита за неоснователно заявеното ответника оспорване на механизма на работа и достоверността на данните, получени от уеб архиватора Wayback Machine. Излага, че архиваторът представлява дигитална библиотека, в която за изминал период може да бъде видяно как е изглеждал определен интернет сайт, както и че той не подлежи на манипулиране и навежда довод, че жалбоподателят-ответник не е ангажирал доказателства, опровергаващи събраните чрез него данни. Репликирано е твърденето на жалбоподателя-ответник, че данните от уеб архиватора Wayback machine не са годни за използване в съда, доколкото в самата инструкция е посочено, че софтуерът „не е предназначен за юридическа употреба“. Поддържа се, че това заявление цели изключване отговорността на собственика на сайта пред неговите ползватели, ако съдът не допусне [респ. не кредитира] събраните от него данни, което според ищеца не означава, че те не са годно доказателство. Във връзка с оспорване уникалността на фотографията, като обект на авторското право, ответникът сочи, че за да попадне под закрилата на ЗАПСП е достатъчно тя да е резултат от творческа дейност, което зависи от спазването на изискването за оригиналност на произведението, а нейната уникалност е без значение.

Формулирано е искане въззивната жалба на „Карта“ЕООД да бъде оставена без уважение, а решението в обжалваната с нея част- потвърдено.

В насрещната въззивна жалба на ищеца Н. Т. се твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че тъй като в личната тарифа на автора е установена определена цена срещу предоставяне на правото на ползване, то не следва да се начисляват допълнителни надбавки, като счита, че такива надбавки се дължат и развива подробни съображения в този смисъл. Посочено е, че претърпените от ищеца неимуществени вреди се подразбират от факта и характера на нарушението, поради което ответникът дължи обезщетение и за тях. Моли съда, да отметни решението в обжалваната с насрещната въззивна жалба част и да уважи иска в пълния предявен размер, както и да му присъди направените по водене на делото разноси.

Ответникът „Карта“ЕООД оспорва въззивната жалба на ищеца. В писмения отговор, подаден чрез пълномощника му адв. М., са повторени доводите, инвокирани във въззивната му жалба, а именно, че ищецът не е доказал своето авторство на процесната фотография, като същевременно по делото е установено, че тя съществува в интернет пространството в многобройни копия, с посочени като нейни автори множество различни от ищеца лица. Като възражение срещу осъществяване факта на нарушението в отговора е поддържан и доводът, че нотариално заверените екранни снимки или тяхното разположение върху интернет сайт, не представляват годно доказателство. Заявено е искане за оставяне на въззивната жалба на Н. Т. без уважение и за потвърждаване на решението в обжалваната с него част. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доводите и възраженията на страните, във връзка с доказателствата по делото, съобразно чл. 235 от ГПК, във връзка с чл. 273 от ГПК, приема следното :

Въззивните жалби са допустими, като подадени в процесуално-преклузивните срокове по чл. 259, ал. 1 и по чл. 263, ал. 2 от ГПК, срещу валиден и допустим съдебен акт и от надлежно легитимирани страни с правен интерес от обжалването, поради което са процесуално допустими.

Като писмени доказателства по делото в първоинстанционно производство са приети възпроизведени на хартиен носител, заверени от процесуалния му представител, части от електронния сайт на ищеца на електронен адрес [***](#), озаглавен „Портфолио на Н. Т.“, който съдържа процесната фотография, озаглавена „Градините при залива“, с изписан под нея текст, в който ищецът споделя впечатленията си от пътуване в Сингапур. Предвидена е възможност за отстъпване на лиценз за възмездното ползване на поместените на сайта фотографии, срещу възнаграждение определена съобразно предложената от автора тарифа.

В същата форма по чл. 184, ал. 1 от ГПК - възпроизведена на хартиен носител, е представена и част от електронния сайт на „Карта“ЕООД с електронен адрес [***](#), в състоянието му, актуално към 22.04.2019 г., в която ответникът като туроператор рекламира организирана от него екскурзия до Шанхай, Хонг Конг, Макао и Сингапур, за времето от 13.11.2019 г. до 24.11.2019 г., илюстрирана с фотография на същия обект, за която не се

спори, че е идентична с тази, поместена на сайта на ищеца. Хартиеният носител на електронния документ има две нотариални заверки, извършени от нотариус с рег.№ 342, съответно под № 4779/1.10.2019 г., удостоверяваща верността на преписа, снет от електронния документ и под № 4780 от същата дата, удостоверяваща съдържанието на самия електронен документ.

Прието е и писмо от 6.11.2019 г. на пълномощника на ищеца, адресирано до „Карта“ЕООД, според което, чрез платформата *** той е узнал, че дружеството е използвало процесната фотография без негово съгласие, чрез поместването ѝ на неговия сайт и без да е посочено името му като неин автор, за което е заявил претенция за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи, в размер на лицензионното възнаграждение от 6118.58 лв., както и за направените от него разходи за правна защита : заплатено адвокатско възнаграждение от 400 лв. и нотариална такса от 20 лв. В същото писмо е посочено, че от твърдяното нарушение ищецът е понесъл и неимуществени вреди, обезщетението за които възлиза на 1000 лв., от чието заплащане е изразил готовност да се откаже, ако ответникът му заплати доброволно обезщетението за имуществени вреди от 6538.58 лв., включващо и разходите за ползвана извънсъдебно правна помощ. Представено е и пълномощно, заверено в консулската служба на посолството на Р. България в ***, с което Н. Т. е упълномощил адв. Г. от САК да го представлява при доброволно уреждане на споровете, свързани с нарушаване на авторските му права, както и пред българските съдилища и органи по принудителното изпълнение за предявяване на искове и образуване на изпълнителни дела във връзка с такива нарушения. С представен по делото договор № 27 от 10.09.2019 г., за оказване на правна помощ и съдействие във връзка с осъществяването от „Карта“ЕООД нарушаване на авторското право на ищеца върху фотографията е уговорено възнаграждение в размер на 400 лв., което според т. IV.1 от същия договор е било заплатено на упълномощения адвокат към датата на сключването му. С електронно писмо без дата, в отговор на поканата от 6.11.2019 г. ответното дружество е оспорило качеството на ищеца на автор на процесната фотография, прикачена към него.

При горните данни, въззивният съд намира следното :

Според чл. 95, ал. 1 от ЗАПСП, нарушителят на авторско право, сродно на него право или друго право по този закон, дължи на носителя на правото

или на лицето, на което той е отстъпил изключително право за използване, обезщетение, дължимо за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението (ал. 2), като при определяне на неговия размер съдът взема предвид и всички обстоятелства, свързани с нарушението, съобразявайки неговата превантивно-възпираща и предупредителна функция както по отношение на нарушителя, така и на останалите членове на обществото. Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест, по иск за присъждане на обезщетение по чл. 95 от ЗАПСП ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване факта на осъществяване на нарушението. Насрещното доказване на правоотблъскващите или правоизключващи възражения на ответника може да бъде и непълно, доколкото цели разколебаване убеждението на съда в осъществяването на твърдения от ищцовата страна правопораждащ факт, чрез установяване на факти, които изключват, препятстват или осуетяват настъпването му. С отговора на исковата молба ответникът „Карта“ЕООД своевременно е оспорил твърдението на ищеца, че процесната фотография е била изобщо използвана от него, вкл. през периода от 22.04.2019 г. до 1.10.2019 г. чрез помесване на сайта на дружеството за онагледяване на предлагана екскурзия до Сингапур, с възражението, че снетата на хартиен носител информация за това е получена чрез „неофициална програма“-архиватор, чийто механизъм на действие е неизвестен, т.е. оспорен е както фактът на нарушението, така и доказателствата, представени от ищеца за неговото установяване. В отговора са развити и съображения, че независимо от нотариалната им заверка, представените разпечатки нямат доказателствена стойност, тъй като по същество нотариусът е заверил предоставеното му от пълномощника на ищеца копие от процесната фотография, а във въззивната жалба, с позоваване на казуалната съдебна практика, е наведен довод, че нотариалната заверка на хартиената разпечатка на сайта, снета от архиватора, е извършена извън удостоверителната компетентност на нотариуса.

По тези доводи, въззивният съд намира следното :

Съгласно постановеното по реда на чл. 288 от ГПК определение № 439 от 26.06.2013 г. по т. д. № 2071/2013 г., Т. К., II т. о. на ВКС, в нормата на чл. 593 от ГПК законодателят ясно е очертал този вид нотариално удостоверяване на факти, като го е ограничил до посочените в нормата такива, а именно явяване или неявяване на лица пред нотариуса за

извършване на действия пред него, съответно отразяване в констативен протокол на тяхно становище (съгласие или несъгласие) по отношение на съответните действия. Направен е извод, че с оглед изричната регламентация на видовете нотариални удостоверявания е недопустимо разширително тълкуване на процесуални норми, респ. включването и на други, непредвидени в закон, видове свидетелстващи изявления на съответния нотариус, които да установяват с обвързваща доказателствена сила удостоверените обстоятелства, поради което е недопустимо приложението по аналогия на чл. 593 от ГПК за удостоверяване наличието на информация в интернет, нито извеждането на такава възможност по тълкувателен път. За установяване факта на нарушението, ищецът е представил възпроизведена на хартиен носител част от електронния сайт на „Карта“ЕООД от 22.04.2019 г. с електронен адрес ***, в който е възпроизведена процесната фотография за онагледяване на предложението за участие в екскурзия до Сингапур, като хартиеният носител на електронния документ съдържа данни за две нотариални удостоверявания, съответно на верността на преписа, снет от електронния документ под № 4779/1.10.2019 г. и под № 4780 от същата дата, удостоверяваща съдържанието на самия електронен документ. Твърдението на ищеца е, че нотариално завереният хартиен носител на документа не е снет от актуалния сайт на „Карта“ЕООД, а от неговото архивирано копие към посочената дата- 22.04.2019 г., получено чрез софтуерното приложение „Уейбек машин“, т.е. не се основава на непосредствено възприет от нотариуса електронен образ, а на такъв, получен чрез архивиращ софтуер, чиято възможност за коректно възпроизвеждане на оригинала ответникът е оспорил.

Съгласно чл. 589, ал. 1 от ГПК, всяко лице може да представи на нотариуса частен документ, за да бъде удостоверена датата на неговото представяне пред нотариуса или неговото съдържание, а според чл. 591, ал. 1 от ГПК, при удостоверяване верността на препис от представени на нотариуса документи той е длъжен да сравни преписа с първообраза и да отрази в удостоверяването от кого е бил представен документът, от който е снет преписът, а също така дали преписът е снет от оригиналния документ или от друг препис и дали в тях е имало зачерквания, добавки, поправки и други особености, като в този случай се прилагат съответно чл. 589, ал. 1 и чл. 590 от ГПК. Според чл. 2, ал. 1 от Закона за електронния документ и

електронните удостоверителни услуги, електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и представяне на информацията, като същото може да съдържа и несловесна информация. Документът, по смисъла на чл. 589 и чл. 591 от ГПК, обективира писменото волеизявление на лицето, което го е съставило, откъдето следва, че предмет на нотариална заверка може да бъде самото волеизявление на неговия автор, но не и други елементи, които стоят извън него, и които не са част от неговото съдържание. Визуалните (графични) елементи на документа могат да бъдат предмет на нотариално удостоверяване само ако представляват интегрална част от обективизираното в него волеизявление по силата на нормативен акт (напр. извлечение от одобрен регулационен или кадастрален план, образните елементи на регистрирана фигуративна търговска марка и др.), но не и когато те имат чисто естетически, пояснителен или рекламен характер. В случая, в представеното извлечение от сайта на „Карта“ЕООД към 22.04.2019 г. се съдържа писмено изявление на дружеството в електронна форма, представляващо адресирана до неопределен кръг лица оферта за сключване на договор за туроператорска услуга- екскурзия по описания маршрут Шанхай, Хонг Конг, Макао, Сингапур, при условията, посочени в него : начална и крайна дата на пътуването, престой и кратко описание на туристическите дестинации, до което се свежда обективизираното в електронен вид и снето на хартиен носител волеизявление на титуляра на сайта. Инкорпорираните в него фотографии, включително и процесната такава, имат чисто илюстративен и рекламен характер и целят повишаване на търговската привлекателност на офертата, поради което не са иманентна част от обективизираното на сайта на туроператора волеизявление и не представляват годен предмет на нотариално удостоверяване, доколкото **не са елемент от самото волеизявление**. Затова извън компетентността на нотариуса е да удостовери, че споменатото фотографско изображение се е намирало на сайта на ответното дружество.

На следващо място, предмет на нотариалната заверка не е съдържанието на електронния сайт на „Карта“ЕООД в относимата към предмета на спора част, към датата на нейното извършване - 1.10.2019 г., т.е. то не е резултат от непосредствено сравняване на съдържанието на сайта на ответното дружество, съобразно изискването на чл. 591, ал. 1 от ГПК, към

момента на извършване на нотариалното удостоверяване, а към темпорално отдалечен с близо 6 месеца назад от датата на заверката момент, като по същество представлява заверка на сметата на хартиен носител част от електронния сайт на „Карта“ЕООД към 22.04.2019 г., която, според твърдението на самия ищец, е опосредствана от друга електронна програма – архивно копие на сайта, получено чрез електронен архиватор „Уейбек машин“, който не е бил използван от собственика на сайта при създаване на неговото съдържание. Ето защо доказателствената стойност на нотариално заверения препис е обусловена от достоверността на данните, които са получени чрез този електронен софтуер, респ. от установяване на обстоятелството, че той достоверно отразява съдържанието на сайта към съответния минал момент, както и че възможността за манипулиране на архивираните файлове чрез последващо включване в тях на елементи, в това число и на образни такива, е изключена, т.е. доказателствената стойност на софтуерното приложение, чрез което е генерирано ретроактивното копие от електронния документ следва да бъде установена с други доказателства, каквито по делото не са ангажирани. Частните документи, дори когато са адресирани до неограничен кръг от лица, не притежават материална доказателствена сила относно фактите, стоящи извън обективизираното в тях волеизявление на техния автор, с изключение на случаите, при които те удостоверяват неизгодни за издателя им факти. В последния случай, за да се третира като признание на тези факти, тяхната формална доказателствена сила- принадлежността на волеизявлението на лицето, посочено като автор на документа, следва да е установена по несъмнен начин, т.е. да бъде установено, че документът е съставен с това съдържание от неговия автор или архивиран от него, след като съдържанието му е престанало да бъде актуално (архивирани на самия сайт от неговия собственик съобщения за вече проведени събития- изложби, концерти и др.). Обективизираната на хартиен носител цифрова информация, придобита чрез невалидиран софтуер, създаден от трето лице не притежава материална доказателствена сила, тъй като представлява твърдение на това лице- съставител на архивиращото електронно приложение, че електронният документ е притежавал съдържанието, генерирано чрез него, което на свой ред се нуждае от доказване. Ето защо съдът намира, че по делото ищецът не е установил с надлежни доказателства, при условията на пълно и главно доказване, за което

носи доказателствената тежест, факта на осъществяване на нарушението на неговото авторско право върху процесната фотография, чрез разполагането ѝ на сайта на „Карта“ЕООД. Горното налага, в частта, с която искът е уважен, обжалваното решение да бъде отменено, и вместо него да бъде постановено друго, с което искът да бъде отхвърлен. В обжалваната от ищеца част, с която искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер, решението следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на спора, на ответника „Карта“ЕООД следва да бъдат присъдени разноските, направени по водене на делото пред въззивната инстанция за заплатена държавна такса от 70.45 лв.

Воден от изложените мотиви, Софийският апелативен съд, търговско отделение, 3 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение № 260383 от 5.03.2021 г., пост. по т.д.№ 349/2020 г. на Софийския градски съд, VI т.о., 5 състав в частта, с която по иск с правно основание чл. 95 от ЗАПСП „Карта“ЕООД- гр. София е осъдено да заплати на Н. Т., гражданин на Ф.Р. Германия, гр. ***, сумата от 3285.29 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от нарушаване на авторските му права върху фотографията „Градините от моста“, заснета в Сингапур и разгласена в авторския сайт на ищеца на 9.12.2017 г., извършено чрез публикуването ѝ в сайта на „Карта“ЕООД *** с цел предлагане на екскурзии до Сингапур и онагледяване на маршрута на съответните пътувания, и в частта, с която по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД „Карта“ЕООД е осъдено да заплати на Н. Т. сумата от 237.16 лв., представляваща обезщетение за забава, начислено върху главницата от 2865.29 лв., дължимо за периода 22.04.2019 г. до 13.02.2020 г., **както и в частта за разноските, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА :**

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 95 от ЗАПСП, предявен от Н. Т. срещу „Карта“ЕООД за сумата от 3285.29 лева, претендирана като обезщетение за имуществени вреди, причинени от нарушаване на авторските му права върху фотографията „Градините край залива“, заснета в Сингапур, чрез публикуването ѝ в сайта на „Карта“ЕООД ***, от която 2865.29 лв. – обезщетение, съизмеримо с неполучено лицензионно възнаграждение и

сумата от 420 лв. – разходи за правна защита за доброволно уреждане на спора, както и иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 237.16 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 2865.29 лв. за периода 22.04.2019 г. до 13.02.2020 г.

ПОТВЪРЖДАВА решението на Софийския градски съд в частта, с която искът с правно основание чл. 95 от ЗАПСП е **отхвърлен** за разликата над **3285.29 лева до пълния претендиран размер от 9 514.94 лева**, от които сумата от 9014.94 лева, претендирана като обезщетение за имуществени вреди и сумата от 500 лв.- обезщетение за неимуществени вреди, претендирано частично от 1000 лв., както и в частта, с която акцесорният иск с правно основание чл. **86, ал. 1 от ЗЗД** е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 723.41 лв.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 от ГПК, Н. Т. с адрес Ф.Р. Германия, *** 13507, ул.“***“№ ***, със съдебен адрес гр. София, ул. „***“№ 3, ет. 1, адв. Д.Г., да заплати на „Карта“ЕООД, с ЕИК 204690419, със седалище и адрес на управление в гр. София, район „Слатина“, бул. „Шипченски проход“№ 18, вх. „Б“, ет. 1, ап. 4, направените по водене на делото пред въззивната инстанция разноси за заплатена държавна такса, в размер на 70.45 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис от него, при наличие на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____